

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 5. In quo consistat subtilitas corporum beatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Non inha-
rens cor-
pori.

Dico Secundo, Hæc vis motiua non erit ali-
qua qualitas corporis, sed animæ beatæ, cuius est
mouere corpus.

Prior pars probatur à Scoto & Durando. Pri-
mo, Quia qualitas corporalis solum in vnam par-
tem impellet corpus; vt sursum vel deorsum. Se-
cundo, Semper impellet etiã dum quiescet; vt pa-
tet in elementis, quæ actiue se continent in suis
locis. Tertio, Quia motus illorum erit actus vita-
lis; ergo debet esse effectiue ab anima. Quarto, Si
hæc qualitas esset in corpore, non operaretur
naturaliter ad imperium animæ: nam ex imperio
animæ solum sequitur naturaliter operatio earum
virium quæ in eadem essentia fundatæ sunt,
vel eidem identificantur: hæ enim solæ habent
hanc sympathiam cum voluntate; vt infra patebit.

Sed anima,

Hinc patet altera pars, scilicet, hanc vim fore
in anima. Probat autem Primò ex D. August. l. 19. de Ciuit. c. 18. vbi ait, *Deum prestare posse animis beatis vt corpora sua possint ponere vbi volunt, & agere quod volunt, situ motuque facillimo.* Et infra. *An si hoc Angeli faciunt vt quæuis terrestria animalia respiciant vnde libet, & constituant vbi libet &c. Cur ergo Sanctorum perfectos atque beatos diuino munere spiritus, sine vlla difficultate posse ferre quod voluerint & sistere vbi voluerint sua corpora, non credamus?* Vnde patet Augustinum sentire hanc vim esse in anima, sicut est in natura Angelica. Secundo, quia anima primò mouet seipsam præsertim simplici raptu, & simul rapit corpus suum, ei parem impetum imprimens; alioqui solum moueretur per acci-
dens ad motum corporis; impetu impresso in corpus trahente animam. Tertio, Omnis vis motiua corporis etiam per motum progressiuum est in anima; hæc enim primò imprimit spiritibus impetum, & per spiritus musculus: hinc sequitur motus vnus partis, quæ statim post firmatâ in vestigio immobili, imprimitur impetus spiritibus alterius partis: hinc motus alterius partis, & sic vicissim alternante impetu fit progressio. Imò omnes motus locales viuientium veniunt à virtute motiua animæ; vt motus cordis & arteriarum, attractio alimenti, & expulsio redundantium; sunt enim vitales.

Est tamen
dos cor-
poris.

Dices, quomodo ergo hæc agilitas est dos
corporis? Respondeo, Quia eius effectus
ad corpus pertinet, & in eo perficitur & cer-
nitur.

39
Non se-
ment in in-
stanti.

Dico Tertio, per hanc dotem non possunt
beati se mouere ab extremo in extremum per
medium in instanti. Ratio est, quia iste motus po-
stulat vt mobile sit in medio, & in termino ad
quem. Atqui beati non habent vim vt simul ex-
stant in pluribus locis. ergo.

Neque de
extremo
in extre-
mum sine
medio.

Neque etiam possunt se mouere de extremo in
extremum sine medio. Ratio est, quia hoc fieri
non potest nisi subtractione conseruationis in
vno extremo, & restitutione illius in altero ex-
tremo per substantialem quandam reproductionem,
scu per collationem eiusdem esse, (nullus enim
alius modus videtur intelligibilis, vt in tractatu
de Eucharistia dicendum est) quomodo solus
creator suâ omnipotentia creaturam mouere
potest.

D V B I V M V.

In quo consistat subtilitas corporum
beatorum.

Durandus in 4. d. 44. q. 5. dotem subtilitatis
ponit in duobus. Primò, in acumine sensui
proueniente ex organorum perfecta dispositione
& spirituum claritate & tenuitate. Secundo, in
subiectione appetitus inferioris sub imperio vo-
luntatis. Hoc enim corpus rectè dici spirituale
& subtile, quod spiritui perfectè obedit.

Sed contra hanc sententiã facit Primò, Quod
sensuum acumen pertineat ad perfectionem cog-
nitionis, ac proinde potius ad animæ quàm cor-
poris ornamentum. Credibile autem est, acumen
hoc non tantum fore ex spirituum claritate &
organorum dispositione (hæc enim naturalia
sunt:) sed etiã ex maiore Dei concursu, vt possint
videre & minora & remotiora & perfectius, quàm
per solas naturæ vires.

Secundo, Subiectio appetitus & membrorum
non fiet per aliquam dotem corporis, sed proueniet
ex vi visionis & amoris; quibus anima sic ve-
getabitur, vt omnes motus appetitus inferioris &
spirituum animalium sit habitura in sua potestate,
vt ad nihil possint moueri nisi voluntatis imperio;
sicut neque ipsa voluntas poterit motibus indeliberatis
ab obiectis moueri.

Tertio, In Adamo erat acumen sensuum, quod
Durandus ponit, & subiectio virium inferiorum
sub imperio voluntatis, quæ Durandus requirit,
(scilicet partim per habitus internos appetitus in-
ferioris, partim per rationis vigilantiam, partim
per diuinam assistentiam) & tamen corpus ipsius,
in statu innocentie non erat spirituale secundum
Apostolum, sed animale; vt patet 1. Cor. 15. Ergo
spiritualitas quæ est dos corporis gloriosi, non
consistit in illis.

Omitto hanc sententiã à Durando fuisse ex-
cogitatam, quod putaret implicare contradic-
tionem, vt vnum corpus aliud penetraret, quod fun-
damentum omnino falsum est & erroneum: nam
non potest consistere cum multis fidei nostræ my-
sterijs: vt, quod Dominus natus sit clauso vtero,
quod resurrexerit clauso sepulcro, quod ingressus
sit ad discipulos clausis ianuis: ad quæ absurdè
respondet Durand. sed de hoc alibi.

Secunda sententiã est D. Thom. in suppl. q. 33. art. 1. hanc dotem subtilitatis consistere in perfe-
cta corporis informatione. Quod explicat Sotus
sic; per subtilitatem corpus esse idoneum vt ob-
temperet animæ in suscipiendis facillè potentijs,
organis, viribus, ac debitis complexionibus cor-
poris, quæ proximè fluunt ex essentia hominis.

Sed contra Primò, Quia perfecta informatio
naturaliter conuenit animæ & corpori, vnde et-
iam erant in statu innocentie: anima enim natu-
raliter informat, & corpus ritè dispositum perfe-
ctissimo modo informatur: non enim hæc infor-
matio suscipit magis & minus. Fieri quidem po-
test vt naturali vnioni animæ cum corpore acce-
dat vnio seu vinculum quoddam supernaturale:
sed neque hoc est necessarium, neque D. Thomas
de tali vinculo loquitur. Et si esset, potius per-
tineret ad immortalitatem corporis, quàm ad
subtilitatem.

Secundo,

40
Durandus
tam sta-
uit in a-
cumine
sensuum,
& in subie-
ctione ap-
petitus in-
ferioris.

Resellitur.

41
D. Thomas
in perfecta
corporis
informa-
tione.
Sotus.

Resellitur.

Quæst. 4. De his quæ ad Beatitudinem exiguntur. A. 6. D. 5. & 6. 29

Secundò, Corpus per suas dispositiones naturales est maximè idoneum vt obtemperet animæ in suscipiendis eius potentijs, & alijs quæ anima secum adfert, quæcumque illa fiat (quod addo, quia verù non est debitam complexionem & dispositionem organicam fluere ab essentia hominis, cum illi supponatur:) ergo ad hoc non est opus aliqua dote propria beatitudini.

Tertiò, Corpus non est susceptiuum potentiarum animæ, nisi quatenus est susceptiuum animæ; nam potentia ipsa immediatè sunt in anima; vt alibi ostensum est. Ergo non potest ob hanc aptitudinem dici spirituale.

Quartò, Hæc omnia parum iuuant vt corpus possit dici subtile & spirituale. His igitur omissis & alijs quæ satis nota.

Respondeo & Dico Primò, Dotem subtilitatis consistere in vi penetrandi alia corpora, ita vt duo corpora sint simul; vt patet ex dictis dub. 2.

Dico Secundò, Hanc vim penetrandi non consistere in eo quòd corpora beatorum sint vertenda in spiritum, sicut olim docuerunt quidam hæretici contra quos D. Augustinus lib. 13. de Ciuit. cap. 23. vel quòd vertentur in aëream tenuitatem; sicut docuit Euty chius Episcopus Constantinopolitanus, vt refert Gregorius l. 13. moral. c. 31. vbi hunc errorem refutat ex c. 19. Iob.

Dico Tertiò, Hanc vim penetrandi non consistere in aliqua qualitate naturali vel supernaturali illis corporibus infusa.

Probat, Quia nulla qualitas corporea potest tollere intrinsicam repugnantiam quæ est inter duo corpora respectu eiusdem spatij; vt probat D. Thomas in additionibus quæst. 83. art. 2. Ratio est, quia illa qualitas esset corpori coextensa, solumque suum effectum formalem illi adderet, nihil ei detrahendo. Hinc Patres, quòd Christus clauso vtero fit natus, & clauso sepulchro resurrexerit, & clausis ianuis intrarit, virtuti diuinæ assignant, non alicui qualitati creatæ. De quo vide D. Hieronymum lib. 1. contra Iovinianum. Augustinum epist. 3. ad Volusianum. Iustinum quæst. 117. ad Orthodoxos. Et Gregor. hom. 26. in Euang.

Dico Quartò, Hanc vim penetrandi videri consistere in eo, quòd modus quidam naturalis quantitati vel materiæ intrinsicus, vnde hæc repugnantia simul existendi prouenit, diuinitus auferatur vel impediatur; idque vel permanenter, vel saltem quando corpus actu penetrare debet.

Pro quo, Notandum est Primò, Non esse de ratione quanti siue extenti, vt non possit simul penetratiuè existere cum alio, seu vt sit extra aliud; nam qualitates corporales vt lumen, calor, calor, frigus, & similes, secundum se extensa sunt & diffusa per sua subiecta, & possunt in sua propria extensione à Deo conferuari subiecto repente annihilato; & tamen penetrant totam substantiam molem & quantitatem. Itaque quòd vnus rei quantitas non possit simul esse cum quantitate alterius, prouenit ex aliquo modo intrinseco, qui naturaliter rem comitatur, ratione cuius fit, vt res ita repleat spatium, vel subiecti capacitatem, vt aliam in eodem spatio vel subiecto secum non admittat; aliam, inquam, quæ non ordinetur ad eiusdem rei perfe-

ctionem. Nam quæ ad vnã rem perficiendam ordinantur, etsi distinctas quantitates habeant, simul esse possunt; vt patet in substantijs, vbi simul existunt extensio materiæ, extensio formæ, & extensio singulorum accidentium. Hinc fit vt duæ materiæ non possint esse naturaliter in eodem spatio, neque duæ formæ substantiales non subordinatæ in eadem materiã, neque duo accidentia eiusdem muneris in eodem subiecto; quia hæc non ordinantur ad perfectionem vnus, sed diuersorum: vnde à natura habent quendam modum intrinsicum qui impedit quò minus possint in vnum confluere. Verum cum hic modus non sit de essentia rerum, potest diuina virtute tolli, tota quantitate, figura, & qualitatibus omnibus manentibus integris: & tunc illud corpus poterit se per alia corpora transfundere sine vlla sua, vel alterius læsione. Sicut lumen sese per vitrum fundit, sine vlla sui vel vitri læsione: quod exemplum esset omnino simile, si sententia Platoniorum, lumen esse corpus, vera esset.

Hinc sequitur, dupliciter hanc dotem concipi posse. Primò, vt iste modus repugnantia auferatur tantummodo per diuinam virtutem assistentem, quando iam actu corpus debet aliud peruadere, & postea statim redeat. Secundò, vt perpetuò maneat hæc imperfectio sublata à corporibus beatorum; quod fortasè est probabilissimum quia est perfectius, sic enim sine nouâ Dei operatione corpora illa manebunt intrinsicè idonea vt instar spirituum omnia penetrent: tum quia alioqui singulis momentis, quibus beati velent aliud corpus peruadere, deberet hæc diuina operatio repeti.

Hinc etiam intelligi potest, qui fieri possit vt tanta celeritate se ad quamuis distantiam moueant: nam per omnia instar luminis se traiciunt sine diuisione aut distractione illorum corporum per quæ transibunt. Hinc Hieronymus lib. contra Vigilantium ait *Sanctos esse vbique*: quia nimirum in ictu oculi sunt vbicumque voluerint.

D V B I V M VI.

Vtrum sensus sint habituri suas functiones in beatis, & quas?

Respondeo, Omnes sensus habituros perfectissimas operationes, & oblectationes sibi congruentes.

Probat, Primò, Quia omnes erunt perfectissimè dispositi suis organis & spiritibus; neque deerunt obiecta: ergo &c.

Secundò, Singuli sensus capaces sunt summæ cuiusdam perfectionis sui ordinis, quæ singulorum est beatitudo seu vita beata, quam faciliè & sine incommodo & indecoro possunt in patria habere. Cur ergo non habeant?

Tertiò, Sancti in sensibus habuerunt multas afflictiones & mortificationes: ergo par est vt in iisdem recipiant cõsolationes; vt qui focij fuerunt afflictionis, sint etiam cõsolationis.

Confirmatur, Quia damnati in omnibus sensibus recipient maxima tormenta: ergo beati in iisdem maxima solatia: non enim Deus scruerius est in puniendo, quàm benignior in remunerando.

C iij Quartò,

42
Consistit in vi penetrandi alia corpora.

Corpora non vertentur in spiritum.

Neque in aëream tenuitatem.

Non est qualitas supernaturalis.

43
Sed ablatio modi alius.

Cur quantitas vnus rei cum altera esse nequeat.

Quando hæc dos auferatur.

Vnde celeritas in corporibus beatis.

44

Sensus sunt beatam vitam habebunt.